

Arrest

nr. 222 969 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN BEURDEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN BEURDEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 augustus 2017 wordt hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 25 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in het dorp Takana uit het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U bent Tadzjiek van etnische origine en u bent getrouwd met [M.M.].

Vijf of zes jaar voor uw vertrek begon u te werken als monteur in een garage in het centrum van Jalrez. Hier bracht de politie hun auto's naartoe als deze aan herstelling toe waren. Drie jaar lang brachten ook de taliban regelmatig hun motorfietsen naar uw garage om deze te laten herstellen.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader in het dorp benaderd door enkele leden van de taliban. Ze vroegen hem om zijn zoon naar de taliban te sturen, zijn zoon moest de heilige jihad vervoegen. Uw vader antwoordde hen dat hij er over zou nadenken en er met zijn zoon over praten. 12 of 13 dagen later werd uw vader opnieuw tegengehouden door de taliban. Ze vroegen hem om zijn zoon te sturen om de jihad uit te voeren. Uw vader antwoordde opnieuw dat hij er over zou nadenken en er met zijn zoon over praten. Nadien werd uw vader een derde keer tegen- gehouden door de taliban. Deze keer vroegen ze hem om aan zijn zoon te zeggen dat hij een pakket in een politieauto zou moeten verstoppert. Diezelfde dag kwamen de taliban ook naar u toe. Ze zeiden tegen u dat ze u de volgende dag een zak zouden brengen die u moest verstoppert in een auto van de politie. Die avond sprak u hierover met uw vader. U besloot niet meer te gaan werken. U verbleef twee dagen thuis en nadien verliet u het land. De taliban belden na twee dagen naar de garage om te vragen waar u was. Daar zeiden ze dat u er niet meer was en dat u het land had verlaten.

Omwille van deze problemen met de taliban verliet u Afghanistan begin juni 2015. U reisde met een smokkelaar via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Op 16 augustus 2015 kwam u aan in België en op 17 augustus 2015 vroeg u er asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een klachtenbrief en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in uw regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Tijdens het gehoor is gebleken dat uw kennis met betrekking tot uw beweerde regio van herkomst op tal van punten ontoereikend is, wat aangeeft dat u niet recent in het district Jalrez gewoond heeft.

*Wat betreft uw herkomst uit Jalrez dient er vooreerst te worden opgemerkt dat u weinig op de hoogte bleek te zijn van de recente geschiedenis van uw regio van herkomst. Dit blijkt wanneer het CGVS bijvoorbeeld peilt naar uw kennis van personen die in het (recente) verleden actief zijn geweest in Jalrez en in Maidan Wardak. Gevraagd naar wie er in uw regio bekende mensen zijn, kon u slechts de naam van één persoon noemen, Commandant Rahjad. U gaf echter foutief aan dat deze persoon 12 of 13 jaar geleden gedood werd (CGVS, pp. 15-16). Uit onze informatie blijkt namelijk dat hij pas in 2009 om het leven is gekomen (zie document *Afghan Biographies*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Gevraagd naar wie er verder nog bekend is, gaf u de namen Musa en Raiz Sher. Echter wist u over hen enkel te vertellen dat ze voor de overheid werkten. Waarom ze dan bekend waren of wat hun functies precies waren, daar had u geen idee van. Haji Mussa Hotak was nochtans een belangrijk lid van de taliban en in de periode 2005 tot 2010 zetelde hij in het Afghaanse parlement (zie document *“Counterinsurgency: Local Militias and Statebuilding in Afghanistan”* en artikel *“A Bridge for the Taleban? Harakat, a former mujahedin party, leaps back into action”*, beide toegevoegd aan het administratieve dossier). Daar u zelf stelde in een garagewinkel in het districtscentrum te werken en naar de radio te luisteren, kan het niet overtuigen dat u slechts de namen van drie bekende personen uit uw regio kon opnoemen (CGVS, pp. 9, 11, 16).*

*Elders blijkt dan weer duidelijk het ingestudeerde karakter van uw beperkte kennis. U verklaarde correct dat Hayatullah Hayat gouverneur was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde echter foutief dat hij reeds 2 of 3 jaar aan de macht was (CGVS, p. 16). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt echter dat Hayatullah Hayat pas in 2015, het jaar van uw vertrek, gouverneur van Maidan Wardak werd. Vervolgens verklaarde u correct dat Abdul Majeed Khogianiwal de voorganger van Hayatullah Hayat was, maar meer informatie kon u over hem niet geven. Tevens zei de naam Halim Fidae u ook niet veel (CGVS, p. 17). Hij nam van 2008 tot 2012 nochtans de zeer zichtbare en belangrijke gouverneursfunctie waar (zie artikel *Afghan Biographies*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook de naam Sarwar Ahmadzai, een bekende tribale oudere uit Jalrez die in 2015 in Takana om het leven is gekomen, zei u niets (CGVS, p. 18, zie artikel *“Tribal elder, 2 women killed in separate incidents”*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Bovendien kende u Naqibullah Haidari correct als districtshoofd van Jalrez, u verklaarde echter verkeerdelijk dat hij al meer dan 5 of 6 jaar aan de macht was voor uw vertrek. De info toont namelijk aan dat Naqibullah Haidari pas na 2013 is aangetreden als districtshoofd van Jalrez. Bovendien verklaarde u verkeerdelijk dat Amin zijn voorganger was. De naam Syed Jawad Honar zei u dan weer niets (CGVS, p. 16). De info toont nochtans aan dat hij tot in 2013 de zichtbare functie van districtshoofd van Jalrez uitvoerde (zie artikel *Afghan Bios*, toegevoegd aan het administratieve dossier).*

*De naam Ghulam Mohammad Hotak, volgens de info een van de machtigste en bekendste Pashtoenen van Jalrez, zegt u tevens niets (CGVS, p. 16). Ooit was hij een belangrijk lid van de Taliban en stond hij aan het hoofd van een leger van meer dan 3000 personen (zie document *Counterinsurgency: Local Militias and Statebuilding in Afghanistan*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder kende u weliswaar Khalili Andarabi als hoofd van de provinciale politie, u kon echter niets meer over hem vertellen en u had geen idee hoelang hij reeds aan de macht was (CGVS, p. 17). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie artikel *Police Chief investigated over Taliban Spy Boss*, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt nochtans dat hij een zeer gecontesteerd persoon was. Over de befaamde Turan Amanullah, volgens de info een bekende commandant uit Wardak, heeft u ook nog nooit gehoord (CGVS, p. 17). De info toont aan dat hij in 2005 door de overheid terug werd vrijgelaten. Er mag nochtans worden verondersteld dat de namen van deze commandanten en jihadi's de inwoners van de regio bekend in de oren klinken. Als u gevraagd wordt welke commandanten u dan wel kent, noemt u enkele lokale politiecommandanten. Over deze personen heeft u evenwel geen verdere informatie (CGVS, p. 17), wat er op wijst dat uw kennis bijzonder oppervlakkig is. Ook als u gevraagd wordt naar andere mujahedingroeperingen behalve de taliban, kende u enkel Hezb e Islami (CGVS, p. 18). Dit is merkwaardig, daar de informatie aangeeft dat partijen als Harakat, Ittihad, Hezb e Wahdat en andere wel degelijk aanhang hadden en hebben in uw provincie (zie document *Counterinsurgency: Local Militias and Statebuilding in Afghanistan*, toegevoegd aan het administratieve dossier).*

Als u gevraagd werd naar grote bouwwerken in uw regio, noemde u de bouw van enkele bruggen, een moskee en een nieuwe weg. Als u vervolgens specifiek gevraagd werd naar de bouw van een nieuw politiekantoor in Jalrez, blijkt u ook hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 15). De bouw hiervan in 2012, tegen een totale kostprijs van meer dan zeven miljoen dollar, kan een inwoner van Jalrez toch

moeilijk zijn ontgaan (zie artikel "Jalrez police headquarters inaugurated", toegevoegd aan het administratieve dossier). Tevens had u er geen idee van dat er in Takana, de regio waar u stelde vandaan te komen, een steenmijn aanwezig is (CGVS, p. 15, zie artikel Mineral resources of Maidan Wardak Province, toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook verklaarde u verkeerdelijk dat er maar een kliniek is in het district (CGVS, p. 22). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er drie klinieken zijn in het district (zie lijst toegevoegd aan het administratieve dossier).

Voorts kon u geen enkel incident opnoemen dat recent plaatsvond in uw regio. U slaagde er enkel in incidenten op te noemen die zich 7 of 8 jaar geleden hebben voorgedaan, terwijl u uitdrukkelijk gevraagd werd om incidenten op te noemen uit de laatste jaren voor uw vertrek (CGVS, pp. 19-20). Als u vervolgens opnieuw gevraagd werd om recente incidenten op te noemen uit uw district, zei u enkel dat u zich deze herinnerde en dat er zich geen recentere incidenten hebben voorgedaan. Dit toont nogmaals aan dat u niet recent afkomstig bent uit Jalrez district. Als u vervolgens opnieuw gevraagd werd om te spreken over recente incidenten, haalde u een incident aan dat na uw vertrek heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 20). Dit wijst opnieuw op een sterk ingestudeerd karakter van uw verklaringen. U werd vervolgens gevraagd naar incidenten in Mamakhi en Ismahikheil die beide plaatsvonden in 2014, u had hier echter geen weet van. Gelet op de ernst van deze incidenten kan verwacht worden dat u minstens op de hoogte bent van deze gebeurtenissen (zie artikels toegevoegd aan het administratieve dossier).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis over Jalrez beperkt en niet altijd correct is gebleken. Uit uw verklaringen bleek dat u slechts een beperkt aantal dorpen in Jalrez kon opnoemen, terwijl er zich in de directe omgeving van uw dorp heel wat andere dorpen bevinden. Zo noemde u enkel de dorpen Qala Malik, Petwa, Jagi, Qala Now, Kham Chalak, Sangak, Pule Merhab, Sewa Petaw, Chorlang, Charoq (CGVS, p. 4, 6, 14). Slechts 2 hiervan konden op de kaart van uw district, toegevoegd aan het administratief dossier, worden teruggevonden. Enkele andere dorpen die wel op deze kaart staan en die nabij uw dorp liggen, kende u dan weer niet of situeerde u verkeerd. Het dorp Tangi, dat naast Qala Malik gelegen is en dus dichtbij uw dorp, zei u niets. Diwlan zei u wel te kennen, doch situeerde u dit dorp verkeerdelijk aan de rechterkant van uw dorp in de richting van het districtscentrum, terwijl de kaart duidelijk aantoont dat het dorp zich aan de linkerkant van uw dorp bevindt. Ook Kharote dorp situeerde u verkeerdelijk als in de richting waar de zon ondergaat, terwijl het dorp zich ten oosten van uw dorp bevindt (CGVS, p. 21, zie kaart toegevoegd aan het administratieve dossier).

Vervolgens werd u gevraagd naar de districten die Jalrez omringen. U noemde 3 districten: Nerkh, Jagathu en Daimirdad. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie OCHA kaart toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat van deze 3 districten, er slechts 2 grenzen aan Jalrez. Als u met uw foutief antwoord geconfronteerd werd, antwoordde u enkel dat het deze 3 districten zijn die u kent en dat u nooit op een kaart keek. Dat is allesbehalve een verklaring voor het feit dat u wel districten die verder weg van uw dorp liggen kon opnoemen, maar u geen weet had van de districten die verder effectief rond Jalrez liggen. Als u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zegt u plots dat u ook Hesa-e-Awel-e-Behsud en Hesa-e-Du-Behsud kent. Echter, ook van deze twee districten grenst enkel Hesa-e-Awel-e-Behsud aan Jalrez (CGVS, p. 14). U slaagde er niet in Maidan Shahr, Paghman en Surk-e-Parsa op te noemen. Daar u later zelf verklaarde via Maidan Shahr gereisd te hebben om Afghanistan te verlaten, kan dit absoluut niet overtuigen (CGVS, p. 29). Als u vervolgens gevraagd werd naar de provincies die Maidan Wardak omringen, noemde u enkel Gazni, Parwan, Kabul en Behsud. Behsud is echter geen provincie, maar een district. Tevens vergat u Baymian en Logar te vermelden als omliggende provincies. Ook slaagde u er niet in te situeren in welke richting de provincie Parwan zich bevindt. Uw antwoord luidde als volgt: "Parwan is in de richting van Makaz-e Behsud, in de richting van de zonsopgang en ook in de richting Ghazni provincie" (CGVS, p. 14). Uit de kaarten waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat antwoord 3 maal fout. Parwan ligt namelijk te noorden van Jalrez district, district Makaz-e Behsud grenst niet aan Parwan en komt u ook niet tegen om vanuit uw dorp naar Parwan te gaan en bovendien situeert de provincie Ghazni zich ten zuidwesten van Jalrez district. Als u de vraag opnieuw gesteld werd, verklaarde u dan weer foutief dat Parwan zich in de richting van de zonsondergang situeert (CGVS, p. 15). Daar de provincie Parwan direct grenst aan Jalrez district, is dat iets wat een inwoner van Jalrez geacht wordt te weten. Deze foutieve verklaringen tonen verder het ingestuurde karakter van uw verklaringen aan en doen allemaal verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst.

Ook uw kennis van de Afghaanse kalender kan niet overtuigen. Weliswaar kan u de namen van de Afghaanse kalender opsommen, maar als u gevraagd wordt welk jaar het heden is in Afghanistan, blijkt

u dit niet te weten (CGVS, p. 9-10). Opnieuw geeft dit aan dat uw fragmentarische kennis weinig authentiek is.

Uit bovenstaande elementen kan dus niet anders dan geconcludeerd worden dat u zich bepaalde informatie eigen heeft willen maken, en niet spreekt vanuit uw eigen ervaringen en leefwereld, hetgeen uw recente herkomst uit het district Jalrez in de provincie van Maidan-Wardak ernstig in twijfel trekt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Bovendien verklaarde u zelf dat u jarenlang zonder problemen auto's van de politie en motorfietsen van de taliban heeft gerepareerd in dezelfde garage. Plots werd u vader benaderd door de taliban met de mededeling dat hij u, zijn zoon, moest overleveren aan de taliban. Waarom de taliban, die u al jaren kennen van in de garage, uw vader en niet u aanspraken, daar had u geen verklaring voor. U stelde enkel dat het een regel is dat ze eerst met uw vader zouden praten (CGVS, pp. 25-27). Daar u nooit iets deed dat tegen de taliban gericht was en u jaren zonder problemen hun motorfietsen heeft gerepareerd, is het zeer onwaarschijnlijk dat ze u plots via uw vader zouden willen rekruteren.

Vervolgens verklaarde u dat ook u benaderd werd door de taliban met de vraag om een zak in een politieauto te verstoppert. Ze zouden u deze zak de volgende dag brengen. Ook dit deel van uw verhaal mist alle logica. Het is absoluut onlogisch dat de taliban eerst uw vader en dan u zouden benaderen, elke keer zonder enig resultaat (CGVS, p. 28). Bovendien heeft u op uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding gemaakt van het feit dat u gevraagd werd om een pakket in een politieauto te plaatsen. Geconfronteerd met deze vaststelling, zegt u enkel dat ze u dat niet gevraagd hadden. Daar u zelf aangeeft dat de vraag van de taliban om de zak te plaatsen de aanleiding is geweest voor uw vertrek, kan dit absoluut niet overtuigen (CGVS, p. 29).

Voorts legde u nog enkele tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw asielrelaas. Zo stelde u eerst dat de taliban na uw vertrek enkel de garage belden om te horen of u er aanwezig, en dat er verder niets meer gebeurde (CGVS, p. 27). Even later verklaarde u dan weer dat de taliban u na uw vertrek in het dorp kwamen zoeken en dat ze 2 of 3 keer met uw oom [N.] hadden gebeld en pas daarna niets meer lieten weten (CGVS, pp. 28-29). Tevens verklaarde u dat alle jongens in het dorp dergelijke problemen hadden met de taliban, toch slaagde u er niet in om een naam of concreet incident op te noemen. U verklaarde enkel dat u dit niet wist omdat u in de garage werkte (CGVS, p. 27). Dergelijke inconsistente en tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin om te buigen. Zo had u geen idee wat er in de klachtenbrief geschreven stond. Gevraagd wat u hier dan mee wilt bewijzen, antwoordde u enkel dat u het niet kan lezen. Dat u niet de moeite heeft gedaan om te weten te komen wat er in deze brief staat, toont opnieuw het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas aan. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. Wat betreft uw taskara moet er worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het

aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 2 augustus 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Er werd benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst, dit negatieve gevolgen heeft bij de beoordeling van uw asielaanvraag (CGVS, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (CGVS, p. 23). Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU); van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (hierna: KB CGVS); van artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: Richtlijn 2013/32/EU); van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) juncto artikel 13 van het EVRM; van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat hij een Afghaanse jongeman is die zijn hele leven in het kleine dorp Takana heeft doorgebracht, waar hij tevens is geboren. Hij stelt dat hij slechts een vijftal jaren naar school ging, doch dat de kwaliteit van deze scholing erg slecht was. Hij leerde hier voornamelijk de Koran. Deze elementen dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van het voorliggende beroep.

Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de medewerkingsplicht. Vervolgens zet hij uiteen:

"In casu had derhalve onbetwistbaar rekening gehouden moeten worden met het gegeven dat verzoeker een jongeman is die zijn land van gewoonlijke verblijf ontvlucht is in erbarmelijke omstandigheden, dit nadat hij zelfs nooit zijn regio van herkomst heeft verlaten. Het betreft boven dien een jongeman die nauwelijks geschoold is in algemene kennis en derhalve gezien moet worden als analfabeet. Dit betekent dat zijn kwetsbaarheid in rekening gebracht moet worden. Verweerder betwist dit profiel niet.

Verwerende partij dient zich derhalve, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de regio van herkomst te focussen op elementen binnen de leefwereld van verzoeker.

Verzoeker kan bijvoorbeeld duidelijk de weg uitleggen van zijn huis tot aan het districtshuis: "naam van mijn dorp is De Kalanda, als ik ga kom ik voorbij Qalai Malik, dan Sangak en dan Pule Merhab, dan gha ik voorbij Seay Pelaw, Chorleng, Charoq dorp en dan naar links, dan kom ik aan het districtshuis.

Hoe lang duurt die route?

Het duurt 15-20 min met de auto " (CGVS interview, p.4)

Hiernaast kan hij duidelijk aanduiden welke andere stammen in zijn district woonachtig zijn en waar zij zich precies bevinden: "ja, andere stammen, in Seayd Patow, Hazara wonen er en ook in Shia Khak, in Shaorlang, Pashtuns wonen er, in de bazaar wonen de Tadjieks. Meerderheid in uw district?

In Jalrez zijn Pashtoens de meerderheid. " (CGVS interview, p. 6)

Vervolgens is de heer [B.] in staat om de omringende dorpen op te sommen: "naam van het dorp is Deh Kalandar, en de omliggende dorpen zijn Kalai Sanghak, Jagin dop, naast de berg en Qlai Malik, ligt dicht bij de bazaar is galal now en kham chalak, naast galal now, er is ook een waterpomp in ons dorp. " Verwerende partij meent hierbij te kunnen stellen dat verzoeker volledig de mist in gaat wat betreft de omringende dorpen. Zij stelt "Diwlan zei u wel te kennen, doch situeerde u dit dorp verkeerdelijk aan de rechterkant van uw dorp in de richting van het districtscentrum, terwijl de kaart duidelijk aantoont dat het dorp zich aan de linkerkant van uw dorp bevindt. " Verzoeker vraagt zich dan ook af welke map verwerende partij gebruikt, daar de map in het administratieve dossier (waarvan verzoeker een duidelijkere versie kon vinden) twee dorpen genaamd Diwlan aanduidt. Diwlan (1) situeert zich eerder noordelijk, doch Diwlan (2) kan eerder oostelijk, richting het districtscentrum teruggevonden worden. Dewlan, daarentegen, waar verwerende partij in het interview naar vraagt, ligt ergens tussen de twee dorpen genaamd Diwlan tussenin.

Dat er voorts vele dorpen, mogelijks deels door de transcriptie van de namen en de ronduit verkeerde schrijfwijze onmogelijk terug te vinden zijn op de map van verwerende partij. Dat deze map onvoldoende gedetailleerd is om een correcte uitspraak te kunnen doen over de geografische kennis van verzoeker. Verzoeker kan voldoende doorleefd uiteenzetten hoe hij de nabijheid van verschillende dorpen beleefd, er mee rekening houdende dat hij nooit enige lessen heeft gehad in geografie, laat staan een map heeft bestudeerd.

Verzoeker kan correct aanduiden dat het ziekenhuis in de nabijheid in Jalrez, het districtscentrum ligt en dat er een dokter aan het districtshuis is. Dit blijkt tevens uit de map voorgelegd door verwerende partij in het administratieve dossier. (CGVS interview p. 22)

Voorts kan verzoeker correct aanduiden dat de laatste verkiezingen 3 jaar geleden waren, hetgeen, volgens de informatie van verwerende partij in april 2014 was. (CGVS interview p. 22)

Voorts verteld verzoeker zeer doorleefd dat "ons dorp (...) op de top van de berg fis], er is een moskee en andere huizen en er is ene plaats dat Qaie Sar noemt en daar dichtbij zijn bomen van appels en walnoten, we hebben niets speciaals in ons dorp enkel deze.

Hoe ver is uw dorp van de bazaar van Jalrez?

Te voet of auto?

Wat deed u meestal?

Motorfiets

Hoelang duurde dat?

15-20 minuten, niet meer. " (CGVS interview p. 6)

Vervolgens kan verzoeker zeer coherent uiteenzetten hoe zijn werkplaats en de nabije omgeving eruit ziet. Daar er voornamelijk lokale politieambtenaren hun wagen kwamen brengen, kan hij ook deze benoemen:

"wie was de provinciale politie chef ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan?

Abdul Haq was de politiechef van het district.

(...) Provinciepolitie?

Ik denk Khal id Andarabi Wat kan u over hem vertellen?

Hij kwam niet naar ons, ik weet enkel dat hij chef van de politie was.

(...) ja ik ken commandant lokale politie Wie is dat?

Sandar Daku, en een dandere die ook Sardar Potja Jalrez en ook Habib Mujahid. " (CGVS interview p. 17)

Tenslotte dient benadrukt te worden dat verzoeker ook weet waar de zendmasten in zijn regio staan:

"een is achter het districtscentrum en de andere dichtbij Maidan Shar en Zaolat. Een radio of tv?

Sommige hadden een tv, maar wij niet, enkel radio Radiozenders waar u naar luisterde?

Radio Arman en radio BBC

Populaire presentatoren ofbekende zangers uit uw district?

Ik houd van Achamad Zag, ik luisterde naar zijn muziek. " (CGVS interview p. 9)

Verzoeker kan derhalve volledig en coherent antwoorden op alle vragen met betrekking tot zijn eigen leefwereld, de lokale politie die hun auto's kwamen laten maken in hun winkel, de winkels in de buurt, de route van zijn huis naar zijn werk, de route van zijn huis naar het districtscentrum, waar de zendmasten in de omgeving staan en welke de gebruikelijke radiozenders zijn. Hieruit blijkt dat, indien verwerende partij peilt naar kennis binnen de leefwereld van verzoeker, hij feilloos kan antwoorden op alle vragen. Doch wanneer zij buiten zijn leefwereld om gaan, waaronder de gouverneur van Maidan Wardak, personen met een hogere functie binnen de politiezone (dewelke hun auto niet in hun winkel kwamen repareren), grote Talibanleiders, kan verzoeker enkel de basis meegeven. Dit is echter zeer normaal, daar hij waarschijnlijk eens heeft horen spreken van deze personen, doch deze informatie niet noodzakelijk achtte om zijn beroep uit te oefenen. Lokale agenten, dewelke tevens klant waren, ken hij wel.

In de eerste plaats moet rekening gehouden worden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Hieraan gaat verwerende partij volledig voorbij.

Daar waar verwerende partij het volgende stelt: "De door u neergelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin om te buigen. Zo had u geen idee wat er in de klachtenbrief geschreven stond. Gevraagd wat u hier dan mee wilt bewijzen antwoordde u enkel dat u het niet kan lezen. Dat u niet de moeite heeft gedaan om de te weten te komen wat er in deze brief staat, toont opnieuw het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas aan. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. Wat betreft uw Taskara moet er worden vastgesteld dat ui te objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Fcous "Afghanistan — corruptie en valse documenten " van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. "

In eerste instantie gaat verwerende partij eraan voorbij dat verzoeker meermaals heeft gesteld niet te kunnen lezen. Zij gaat andermaal voorbij aan de leefwereld van verzoeker bij het beoordelen dat hij simpelweg had moeten te weten komen wat er in deze brief werd opgenomen. Dat verzoeker niet werd gevraagd of zijn naaste familie al dan niet kon lezen en wist wat hierin vermeld staat. Het is immers

nogal kort door de bocht aan te nemen dat verzoeker de eerste, beste Dari-sprekende Afghaan aanspreekt om zulk document met persoonlijke en kwetsbare informatie even voor te lezen. Verzoeker had geenszins de mogelijkheid om te weten te komen wat hier exact in vermeld stond.

Dat verzoeker voorts zeer duidelijk en coherent kan uiteenzetten hoe hij deze documenten heeft verkregen:

"Taskara: ging u deze persoonlijk aanvragen en afhalen?

Ja, ik ging met mijn vader.

Wat is de procédure om een taskara te verkrijgen?

Mensen moeten aanvragen voor school en de ouderen van het dorp, Gui Agha, hij moedigde aile mensen aan om een taskara te vragen, het was goed voor ons zei hij.

Procédure om de taskara te verkrijgen?

Reden waarom, ik ging voorbij aan andere plaatsen, ander mensen van de overheid vroegen me een taskara daarom

Hoe krijgt u een taskara dan?

Vader in Jalrez district, ik appliqueerde en dan kreeg ik dit.

Hoe doe je dat?

We gingen naar Kaloj Sarkot naast de kliniek, het districtshuis is daar, chieft district is Naqibullah Naidan, mijn vader sprak met hem en nadien kreeg ik de taskara.

Dus uw vader sprak met hem en kreeg de taskara?

Ja mijn vader sprak met hem.

En de foto dan?

Ik nam mijn foto mee in het districtshuis.

Moest u vragen beantwoorden, formulieren invullen?

Nee, ik gaf mijn duim en dat was het.

Wanneer afgehaald?

6 jaar geleden.

Welk jaar was dat?

[AZ denkt na] ik denk 1390. " (CGVS interview, p. 3-4)

Dat bovendien het louter verwijzen naar het gegeven dat corruptie en vervalsing wijdverspreid is in het land van herkomst van verzoeker, niet kan voldoen aan de vereiste van een deugdelijk en rigoreus onderzoek dat wordt vereist door artikel 10.3 van de procédure richtlijn en door artikel 3 juncto 13 EVRM.

(....)

Voorgaande leidt er derhalve toe dat het, met het oog op bescherming conform artikel 3 juncto 13 EVRM, verwerende partij een rigoreus en deugdelijk onderzoek van de grieven en documenten die werden voorgelegd door verzoeker, moet voeren. Dit eens te meer wanneer documenten worden voorgelegd aan de bevoegde autoriteiten.

Teneinde een deugdelijk onderzoek te voeren, diende verwerende partij derhalve de authenticiteit van elk voorgelegd document afzonderlijk na te gaan, daar waar zij nu slechts verwees naar het mogelijke lacunaire karakter van de voorgelegde stukken. Het volstaat duidelijk niet enkel te verwijzen naar het gegeven dat corruptie in het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijke verblijfplaats van verzoeker.

Dat verwerende partij bovendien slechts verwijst naar een rapport dat ondertussen reeds 4 jaar oud is. "Dit is niet recent genoeg in een volatiele context zoals de Afghaanse. "(RvV, 24 december 2016, nr. 180.175)

Verwerende partij heeft hier haar verplichtingen onder de internationale bepalingen van deugdelijk onderzoek volledig naast zich neergelegd door zonder te verpinken te stellen dat voorgelegde documenten vervalst zijn. Gelet op de rechtsleer van het EHRM diende verwerende partij minstens samen leggen met recente, vertrouwelijke en objectieve bronnen zoals daar zijn de Verenigde Naties (UNHCR). Dit werd door haar nagelaten."

Vervolgens betoogt verzoeker dat een 'terugkeer' naar Afghanistan tevens niet mogelijk is omwille van zijn langdurige verblijf in België en het gegeven dat zijn nationaliteit niet wordt betwist. Hij wijst er op dat de bevoegde diensten op 17 augustus 2015 om internationale bescherming verzocht, dat hij pas op 2 augustus 2017 werd gehoord en dat een beslissing volgde op 25 augustus 2017. Verzoeker houdt voor dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van het gegeven dat de nieuwe UNHCR-richtlijnen

van 19 april 2016 een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die al dan niet gedwongen terugkeren, hetgeen uitgebreid wordt beschreven in de verschillende aanwezige landeninformatie. Gelet op de samenwerkingsplicht die rust op verwerende partij, had zij moeten nagaan wat de vrees van verzoeker inzake een terugkeer zou zijn naar aanleiding van zijn langdurige verblijf in België. Verzoeker zet uiteen:

"De UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 zijn immers glashelden over het gevaar dat 'verwesterde' Afghanen lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.²⁵⁵ There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country.²⁵⁶ Individuals who fall under other profiles, such as profile 1. i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02, available at: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Noten:

"²⁵⁵ Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community.

Bureau of Investigative Journalism, From Kent to Kabul: The Former Asylum Seeking Children Sent Back to Afghanistan, 17 July 2015, <http://labs.thebureauinvestigates.com/fi,om-kent-to-kabul/> . See also BBC, The Young People Sent Back to Afghanistan, 17 July 2015, <http://www.bbc.com/news/magazine-33524193> . The Refugee Support Network (RSN), which tracked a group of young men returned from the United Kingdom to Afghanistan, found that, "In some cases, young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a returnee has put them at considerable risk of violence. " RSN, After Return: Documenting The Expériences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, April 2016, [https://refuseesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return RSN April%202016.pdf](https://refuseesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return%20RSN%20April%202016.pdf), p. 31.

Returnees reportedly face a general assumption that they have become 'westernized' or 'anti-Islamic' in Europe. PRIO, Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?, July 2015, <http://file.prio.no/publicationJiles/PRIO/Oeppen%20-%20OCan%20Afghans%20Reintegrate%20after%20Assisted%20Return%20from%20Europe,%20OPR10%20Policy%20Brief%207-2015.pdf>. A former Afghan army soldier who applied for asylum while he attended a military training in the USA was granted asylum by the Board of Immigration Appeals (BIA). The BIA was reported to have held that the fact that the former soldier had attended training in the USA would put him at risk on return to Afghanistan, as the Taliban would likely impute pro-government opinions to him. Reuters, Former Afghan Soldier Who Fled U.S. Training Granted Asylum: Lawyer, 30 June 2015, <http://www.reuters.com/article/us-usa-afghanistan-asylumidUSKCN0PA2XT20150630>. ²⁵⁶ An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone. The Saturday Paper, Taliban Tortures Abbott Government Deportee, 4 October 2014, <https://www.thesaturdaypaper.com.au/news/politics/2014/10/04/taliban-tortures-abbottgovernmentdeportee/4123448001068> . An Afghan-Australian man travelling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner. The Guardian, Sayed Habib Musawi 'Tortured, Killed by Taliban Because He Was Australian,' 30 September 2014, <http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/sayed-habib-musawi-tortured-killed-by-taliban> "

Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, After Return: Documenting The Expériences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, van april 2016, waaruit het volgende blijkt:

"Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries " (RI 7, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan." (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA.

Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...] He told me I can't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar - between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street." (R15, ILD) (Refugee Support Network, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, april 2016.)

Verzoekers' vrees tot vervolging omwille van zijn lang verblijf in het Westen, en het feit dat hij door dit verblijf veranderd is, kan niet van de hand worden gewezen door te stellen dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn, en dat de Afghaanse overheid de bevoegdheid heeft om hieraan beperkingen op te leggen.

Verwerende partij mist hier de kern van de zaak. Verzoeker zal namelijk gevaar lopen omdat hij door de traditionele Afghaanse maatschappij als zijnde 'verwesterd' zal gepercipieerd worden.

Zijn verblijf hier en de tocht naar het westen heeft zijn identiteit gevormd. Zijn normenkader is niet meer compatibel met de Afghaanse samenleving. Zijn culturele en maatschappelijke visie zijn op een fundamentele wijze veranderd.

Doordat verzoekers identiteit gevormd is tijdens zijn verblijf in België, is zijn maatschappij visie hieraan, onbewust, aangepast.

Prof. Maley schrijft over dit fenomeen van "onbewuste verwestering" het volgende in een rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 :

"I think for younger people who have lived in Australia for some years it is perhaps not so much an issue of adopting a Western lifestyle in a conscious sense as having been drawn into it in an unconscious way (...)

There are all sorts of matters that can be as simple as one bearing one's degree of deference to other people that can bring about antagonisms without a person who has lived in Australia for some years even appreciating why those antagonisms might be there. And something that might almost have slipped from the memory of a person who has lived in Australia for four or five years could still be terribly important and salient to a person they might encounter and thus I suspect that the greatest danger for young people who have been here for quite some time and being sent back to Afghanistan is not that they would be consciously offensive to Afghan norms but that they would by this stage have assimilated Australian ways of behaviour to the extent that their grasp of Afghan norms would be fragile and in that way they would end up offending somebody very dangerous without even realising that they were in the process of doing so." (Refugee Review Tribunal AUSTRALIA RRT RESEARCH RESPONSE Research Response Number: AFG33041 Country Afghanistan Date: 29 February 2008, beschikbaar op <http://www.refworld.org/pdfid/505afBa42.pdf>, p. 6)

Zoals gezegd dient er rekening gehouden te worden met wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient dit vanuit het perspectief van 'uittheemsheid', of verwestering bekeken te worden.

Verschillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer.

Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld. Deze dynamiek wordt enkel nog versterkt indien de persoon die terugkeert een heel ander beeld heeft over vrouwenrechten en familie-eer en zich niet meer wenst te conformeren. Verzoeker heeft tijdens zijn asielgehoor duidelijk aangegeven dat zijn kijk op relaties en vrouwenrechten door zijn verblijf in Europa gewijzigd is.

In het rapport van het Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), 'Fifth Report Situation of Economie and Social Rights in Afghanistan' van December 2011 wordt deze problematiek als volgt aangekaart:

"Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries' cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization. Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionistic. They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more." (Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), Fifth Report - Situation of Economie and Social Rights in Afghanistan, december 2011, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/d0cid/511e58cf0.html>. p. 109)

In een rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 wordt er gesteld dat personen die seculiere opvattingen uiten worden lastig gevallen en bedreigd, en dat vrouwen die een Westers gedrag hebben aangenomen ernstig risico lopen:

"An RRT Research Response of March 2004 looks at the question of whether people of a secular outlook, or who have turned away from Islam, have faced harm in Afghanistan: The sources consulted suggest that there are some people of secular outlook in Afghanistan, particularly in Kabul, who are expressing their opinions. However, there have been incidents where such people have faced harassment and threats." (Refugee Review Tribunal AUSTRALIA RRT RESEARCH RESPONSE Research Response Number: AFG33041 Country Afghanistan Date: 29 February 2008, beschikbaar op <http://www.refworld.org/pdfid/505af8a42.pdf>. p. 1)

En verder:

"The coordinator of UNAMA's Civil Affairs Branch believed that Muslims behaving in a secular manner are in latent danger of reprisals. Non-Islamic/secular conduct is not acceptable in Afghanistan today. Depending on the political development, non-Islamic conduct may cause repercussions in the future, first and foremost in Kabul (Refugee Review Tribunal AUSTRALIA RRT RESEARCH RESPONSE Research Response Number: AFG33041 Country Afghanistan Date: 29 February 2008, beschikbaar op <http://www.refworld.org/pdfid/505af8a42.pdf>. p. 3)

Uit verder onderzoek blijkt dat "verwesterd" zijn bijzonder problematisch is voor terugkeerders.

Het eerste rapport dat in die zin vermeld kan worden is UNHCR, Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, oktober 2012: "Westernization:

on which wider research, Kabul-based professionals and experiences of young people concur is the problem of being associated with the West, either ideologically or in terms of wealth.

It appears that the longer the young person has been away, and the further they have travelled, the more they are viewed with suspicion by other Afghans. The risks for people suspected to be ideologically aligned with, working or spying for the International Security Assistance Force (ISAF) are well documented.

It is reported that individuals accused of 'spying' on behalf of international military forces have been executed by anti-government groups (UNHCR 2010), and the United Nations Security Council documented the case of a 15 year old boy abducted from a mosque and killed by the Taliban for the same reason (UN Security Council 2011).

A member of the ISAF, responsible for training Afghan interpreters, told us that these young people and men found themselves in danger unless they were able to "completely hide the fact that they have been working for ISAF" (API 3).

This challenge is particularly aggravated for young people who are not able to reintegrate in Kabul, and have to return to the provinces to look for family members there, as this issue is "less problematic in

Kabul, but is a problem in the provinces, if you are seen as not being 'Afghan' (APS). Another confirmed a "higher risk in terms of people thinking that you had aligned with the West in some way" (AP9). An Afghan professional had experienced this difficulty with a returnee in her own family, telling us; Last year, one of my brothers had to come back to Afghanistan from America, but he couldn't go to our province, because the Taliban would say to him 'You come from America, don't you have money for us?' And if you say no, they will think you are a spy. The Taliban know who 'ordinary' people are, and who has come from Europe or is working for the government or an INGO — they have information about everything... these boys are safer if they stay in Kabul... but they do also have spies there and they ask about people who are working with US/UK organizations or who have come back. In my province the Taliban have said that if you are working for an INGO you should not come back to the province if you want to be safe (AP5)

The challenges of perceived westernization can also be of a religious nature. Several young people interviewed had been accused of not taking their Muslim faith seriously enough on return. The same Afghan professional explained that; If they return to Afghanistan and are not praying properly, people say 'see that they have come back from the West and they are not praying or going to the mosque anymore', and they will say that they are not Muslim any more, and they will blame them, and blame the family for sending them away for money (AP5).

Another professional told of young people she knew, who had decided they did not believe in God anymore, but still attended the mosque for these reasons. Of course, if a returnee has not just neglected their practice of Islam, but is believed to have (or truly has) converted to Christianity, widely perceived to be a 'western' religion, the risks are heightened. One UK-

based young person told us "of course, it is more dangerous if you have lived in UK, because the Taliban will ask you 'why did you go there? You want to be a Christian?' They will think you are a Christian and they kill Christians. I have heard some stories about this from two of my friends who were sent back" (YP1). 12

One of the professionals told us of a young returnee she knew who told her that he had converted to Christianity but "now has to re-submit to the Islamic practice - this is one of the things people look for, because one of the fears that people have here is that people who go abroad convert, so they are watching returnees" (AP8). Although UKBA have at times argued that converts can keep a low profile, she stressed that this "is not an acceptable answer — this boy knows he has to be seen to be actively practicing Islam regardless of what is in his mind or heart" (AP8).

The final risk of being associated with the West, is being perceived to be wealthy. Babak (2010) notes the risk of kidnap or robbery for those demonstrating signs of wealth, and Afghanistan based professionals and young people agreed that suffering violence as a result of perceived riches was a problem. Several returned young people had been mugged, and one UK professional told us of a boy she had remained in touch with who had told her that "there are people who hang around at the airport waiting for flights from Europe, to then target them for muggings because they think they are rich" (UKP10). Another young person, whose story is told first hand in the box below, experienced extreme difficulties, including kidnap and beatings, because of his association with the UK. (...)

All professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK. One told us that almost every young person who comes back falls into pretty serious depression from life circumstances. I see such listlessness, a kind of abandonment of any desire to live. The mental health problems so many Afghans have are exacerbated because they have tasted freedom and modernity and it's very hard to go back from that. (AP8). Another confirmed that "returnees are going into what is already a highly challenging situation - but they have been exposed to another world and are being forced to accommodate a new situation. The shock and consequent depression are often acute" (AP2). Another simply stated that the young people she had seen "have no hope - they have lost hope for their country" (AP7). One young person who had been forcibly removed to Afghanistan explained that; After going through this many problems and suffering it had a great mental and health effect on my daily life. I don't know how I can express it but try to think and imagine how much life and day to day living can change. You will face big problems trying to learn and trying to accept and also trying to forget the past, which is hard. The health effects are that I become weak a person inside and outside. It causes my mind to let fear drive me, and sometimes I wake up in the middle of the night and I see all my body shaking. (Young person in Afghanistan who wishes to remain entirely anonymous.)" (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, Oktober 2012, ISSN 1020-7473, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/5142dc952.htm>)

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg

zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi:

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed" (2006: 4, see also Alpes 2012). 13 An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge it is through re-migration. A focus group with 13 young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227). Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee — Habib — returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)n (Liza Schuster & Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013)

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat:

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individuals' behaviour abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favour. Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings—this will increase resentment within the family.

"The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contamination could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family, or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure—although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013)." (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) Deportation Stigma and Re-migration, Journal of Ethnic and Migration Studies, 41:4, 635-652)

In arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 van Uw Raad werd een jongeman erkend uit Kaboel die lange tijd afwezig was geweest uit Afghanistan en op die gronden en zijn kwetsbaarheid een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling liep bij terugkeer:

"Verzoekende partij is in oktober 2009 op vijftienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige het rijk binnengekomen en is reeds zes jaar uit haar land van herkomst. Rekening houdend met haar lange afwezigheid uit Afghanistan en haar jeugdige leeftijd, is de Raad in casu van oordeel dat verzoekende partij zich in de huidige Afghaanse context in een uiterst kwetsbare positie bevindt. Hoewel, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen situatie heerst van veralgemeend geweld, kan toch worden aangenomen dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op haar kwetsbare profiel zijn er immers voldoende

objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoekende partij in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, gedwongen rekruteringen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst(RvV, 15 januari 2015, nr. 136 360)

Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoeker gezien kunnen worden als 'besmet' door de Westerse waarden. Verzoeker zal gezien worden als iemand die de sociale mores overtreedt en loopt in die zin risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, en op vervolging.

Uit al deze redenen blijkt dat verwerende partij nagelaten heeft het nodige onderzoek te doen naar de asielaanvraag van verzoeker. Daardoor schendt zij alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en rechtspraak en dient de asielaanvraag van verzoeker in overweging te worden genomen."

2.2. Nieuwe elementen

Tijdens de terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- foto's met Belgische vriendin;
- een Belgisch arbeidcontract;
- een aantal loonfiches.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is van Tadzjiekse origine. Hij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Deh Qalandar, Takana in het district Jalrez gelegen in de provincie Wardak. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban. Vijf tot zes jaar voor zijn vertrek werkte hij als monteur in een garage in het centrum van de stad Jalrez. Hier bracht de politie de dienstwagens naartoe als deze aan herstelling toe waren. Drie jaar lang brachten ook de taliban regelmatig hun motorfietsen binnen ter herstelling. Een maand voor zijn vertrek uit Afghanistan werd verzoekers vader tot driemaal toe benaderd door de taliban met de vraag om zijn zoon, verzoeker, te sturen om de jihad uit te voeren. Vervolgens kwamen de taliban zelf naar verzoeker met de vraag een pakket in een politieauto te verstoppert. Na hierover met zijn vader te hebben gesproken, keerde verzoeker niet terug naar zijn werk en verliet hij Afghanistan.

2.4.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden recente herkomst uit het dorp Takana in het district Jalrez van de provincie Wardak. Om deze reden hecht de verwerende partij ook geen geloof aan verzoekers vluchtrelaas dat onlosmakelijk is verbonden met zijn beweerde herkomst uit het district Jalrez. Voorts hecht de verwerende partij evenmin geloof aan verzoekers vluchtrelaas gelet op de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden.

2.4.2.3. De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds, niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico dient te worden beoordeeld.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake

feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

2.4.2.4. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 16, map met 'documenten'):

- een originele taskara;
- een originele klachtenbrief;
- een enveloppe.

Wat betreft de voorgelegde taskara, stelt de Raad vast dat deze taskara enkel een begin van bewijs kan vormen met betrekking tot verzoekers identiteit en herkomst. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn gehoor bij het CGVS en betoogt hij dat hij zeer duidelijk en coherent kon uiteenzetten hoe hij dit document heeft verkregen. Dit gegeven maakt op zich verzoekers recente herkomst uit het district Jalrez echter niet aannemelijk. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor zelf verklaarde dat hij zijn taskara "*6 jaar geleden*" heeft afgehaald (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Zijn taskara is dus geen recent document. Daarenboven vormt de geboorteplaats of de plaats van afgifte, vermeld op de taskara, niet steeds de werkelijke streek van herkomst. Het is immers niet uitgesloten dat verzoeker, nadat hij zijn taskara verkreeg, naar elders is verhuisd.

Wat betreft de voorgelegde klachtenbrief, blijkt uit het gehoor van verzoeker dat hij niet precies weet wat er in staat (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 4-5). Verzoeker verklaart dat deze brief werd opgesteld op zijn vraag. Hij vroeg zijn vader, toen hij reeds in België was, om een brief van het districtshuis. Uit de vertaling blijkt dat in deze brief de dorpsoudsten van het dorp Takana regio bevestigen dat verzoeker werd bedreigd door anti-overheidselementen. Deze brief heeft dus een gesolliciteerd karakter. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om te weten te komen wat er in de brief staat. Dit gebrek aan interesse voor wat in de brief wordt vermeld, doet ernstig afbreuk aan de overtuigingskracht van deze brief. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enige moeite zou doen om kennis te nemen van de inhoud van de brief aangezien deze brief betrekking heeft op zijn eigen situatie en de kern van zijn relaas. De argumentatie in het verzoekschrift doet niet anders oordelen. Verzoeker verklaarde inderdaad dat hij niet kan lezen met die verduidelijking dat hij geen handschrift kan lezen maar wel gedrukte standaardletters. Verder neemt dit niet weg dat verzoeker zich had kunnen wenden tot een andere persoon om de klachtenbrief voor te lezen. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hem niet werd gevraagd of zijn naaste familie kon lezen. Dit argument snijdt geen hout. Verzoeker liet de brief immers opstellen toen hij al in België was. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader de brief schreef. Verzoeker stelt verder dat het kort door de bocht is om aan te nemen dat hij de eerste de beste Dari sprekende Afghaan zou vragen om zulk document met persoonlijke en kwetsbare informatie voor te lezen. Evenwel blijkt uit zijn verklaringen dat het zijn vrienden uit het opvangcentrum waren die hem hebben aangeraden om zijn vader te contacteren en bevestiging per brief te vragen van zijn problemen. Dit wil zeggen dat hij deze vrienden al in vertrouwen had genomen over zijn situatie en de redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan. Bijgevolg ziet de Raad niet in waarom hij deze vrienden niet zou vertrouwen om de brief aan hem voor te lezen.

Dat de enveloppe enkel aantoont dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, wordt door verzoeker niet betwist. Het maakt verzoekers beweerde recente herkomst uit het district Jalrez niet aannemelijk nu uit gehoorverslag blijkt dat deze documenten werden verstuurd vanuit Kabul (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 5)

Ten slotte merkt de Raad op dat de voorgelegde taskara en klachtenbrief een relatieve bewijswaarde hebben. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Verzoeker wijst erop dat deze COI Focus reeds dateert van 2013, maar toont niet concreet aan dat de bevindingen van dit rapport niet langer actueel zouden zijn.

Dat de voorgelegde documenten een relatieve bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen, documenten en landeninformatie.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van bovenvermelde redenen in deze stand van zaken niet volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, in het bijzonder het gehoorverslag, hecht de Raad, in navolging van verwerende partij, geen geloof aan verzoekers voorgehouden recente herkomst uit het dorp Deh Qalandar, Takana in het district Jalrez van de provincie Wardak.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn profiel als jongeman die nauwelijks geschoold is in algemene kennis, die zijn land is ontvlucht in erbarmelijke omstandigheden en zelfs nooit eerder zijn regio van herkomst heeft verlaten.

Aangezien de verzoeker verklaart te zijn geboren in het dorp Deh Qalandar, Takanda in het district Jalrez van de provincie Wardak en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn herkomst toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld die hem konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst, zijn onmiddellijke leefwereld alsook met de maatschappelijke en (socio-)politieke omstandigheden van zijn ruimere leefomgeving.

Uit dit gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Nergens blijkt immers dat van verzoeker werd verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder zijn beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit.

In casu kan niet worden gesteld verzoeker ongeschoold of analfabeet is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vijf tot zes jaar naar school is gegaan, met name naar de Emam Hazam highschool. Verzoeker verklaarde dat hij daar veel Dari studeerde en de koran en dat hij standaard gedrukte letter kan lezen (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 4 en 10). Hieruit blijkt dat verzoeker, hoewel hij niet is afgestudeerd, toch enige scholing heeft genoten.

Verzoekers jeugdigheid en beperkte scholing kunnen bovendien geen redenen zijn die verhinderen dat hij zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten, noch redenen vormen die verhinderen dat verzoeker zijn beweerde recente herkomst uit het district Jalrez aannemelijk kan maken.

Op de leeftijd van 15 of 16 jaar begon hij als mecanicien te werken in de bazaar in het districtscentrum van Jalrez en dit gedurende 5 à 6 jaar (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Verzoekers leefomgeving strekte zich dan ook ruim uit buiten de strikte omgeving van zijn dorp aangezien hij werkte in het hartje van het districtscentrum Jalrez en naar de radio luisterde in de garagewinkel.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS duidelijk de weg kon uitleggen van zijn huis tot aan het districtshuis, dat hij doorleefd kon vertellen over zijn dorp en dat hij kon aanduiden welke andere stammen in zijn district wonen en waar zij zich precies bevinden. Hij voert ook aan dat hij coherent kan uiteenzetten hoe zijn werkplaats en nabije omgeving eruit zien, dat hij weet waar de zendmasten in zijn regio staan en welke de gebruikelijke radiozenders zijn.

Deze verklaringen tonen hoogstens aan dat verzoeker daar ooit heeft verbleven en gewerkt, maar maken op zich zijn recente herkomst uit het district Jalrez niet aannemelijk, met name dat hij daar heeft verbleven tijdens de laatste jaren voor zijn vlucht uit Afghanistan.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers kennis over zijn onmiddellijke leefomgeving, in het bijzonder zijn geografische kennis daarover, beperkt is en niet altijd correct is gebleken. In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gesteld:

“Verder dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis over Jalrez beperkt en niet altijd correct is gebleken. Uit uw verklaringen bleek dat u slechts een beperkt aantal dorpen in Jalrez kon opnoemen, terwijl er zich in de directe omgeving van uw dorp heel wat andere dorpen bevinden. Zo noemde u enkel de dorpen Qala Malik, Petwa, Jagi, Qala Now, Kham Chalak, Sangak, Pule Merhab, Sewa Petaw, Chorlang, Charoq (CGVS, p. 4, 6, 14). Slechts 2 hiervan konden op de kaart van uw district, toegevoegd aan het administratief dossier, worden teruggevonden. Enkele andere dorpen die wel op deze kaart staan en die nabij uw dorp liggen, kende u dan weer niet of situeerde u verkeerd. Het dorp Tangi, dat naast Qala Malik gelegen is en dus dichtbij uw dorp, zei u niets. Diwlan zei u wel te kennen, doch situeerde u dit dorp verkeerd aan de rechterkant van uw dorp in de richting van het districtscentrum, terwijl de kaart duidelijk aantoont dat het dorp zich aan de linkerkant van uw dorp bevindt. Ook Kharote dorp situeerde u verkeerd als in de richting waar de zon ondergaat, terwijl het dorp zich ten oosten van uw dorp bevindt (CGVS, p. 21, zie kaart toegevoegd aan het administratieve dossier).

Vervolgens werd u gevraagd naar de districten die Jalrez omringen. U noemde 3 districten: Nerkh, Jagathu en Daimirdad. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie OCHA kaart toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat van deze 3 districten, er slechts 2 grenzen aan Jalrez. Als u met uw foutief antwoord geconfronteerd werd, antwoordde u enkel dat het deze 3 districten zijn die u kent en dat u nooit op een kaart keek. Dat is allesbehalve een verklaring voor het feit dat u wel districten die verder weg van uw dorp liggen kon opnoemen, maar u geen weet had van de districten die verder effectief rond Jalrez liggen. Als u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zegt u plots dat u ook Hesa-e-Awel-e-Behsud en Hesa-e-Du-Behsud kent. Echter, ook van deze twee districten grenst enkel Hesa-e-Awel-e-Behsud aan Jalrez (CGVS, p. 14). U slaagde er niet in Maidan Shahr, Paghman en Surk-e-Parsa op te noemen. Daar u later zelf verklaarde via Maidan Shahr gereisd te hebben om Afghanistan te verlaten, kan dit absoluut niet overtuigen (CGVS, p. 29). Als u vervolgens gevraagd werd naar de provincies die Maidan Wardak omringen, noemde u enkel Gazni, Parwan, Kabul en Behsud. Behsud is echter geen provincie, maar een district. Tevens vergat u Baymian en Logar te vermelden als omliggende provincies. Ook slaagde u er niet in te situeren in welke richting de provincie Parwan zich bevindt. Uw antwoord luidde als volgt: “Parwan is in de richting van Makaz-e Behsud, in de richting van de zonsopgang en ook in de richting Ghazni provincie” (CGVS, p. 14). Uit de kaarten waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat antwoord 3 maal fout. Parwan ligt namelijk te noorden van Jalrez district, district Makaz-e Behsud grenst niet aan Parwan en komt u ook niet tegen om vanuit uw dorp naar Parwan te gaan en bovendien situeert de provincie Ghazni zich ten zuidwesten van Jalrez district. Als u de vraag opnieuw gesteld werd, verklaarde u dan weer foutief dat Parwan zich in de richting van de zonsondergang situeert (CGVS, p. 15). Daar de provincie Parwan direct grenst aan Jalrez district, is dat iets wat een inwoner van Jalrez geacht wordt te weten. Deze foutieve verklaringen tonen verder het ingestuurde karakter van uw verklaringen aan en doen allemaal verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst.”

Verzoeker argumenteert dat hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS in staat was de omringende dorpen op te sommen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter controle hiervan gebruik heeft gemaakt van de gedetailleerde referentiekaarten van de UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (hierna: UNOCHA) (AD CGVS, stuk 17, map met ‘landeninformatie’, documenten 1 en 2). Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift dat vele dorpen mogelijk deels door de transcriptie van de namen en de ronduit verkeerde schrijfwijze onmogelijk te vinden zijn op de kaart van de verwerende partij. Verzoeker geeft echter zelf de juiste transcriptie of juiste schrijfwijze van de namen van de dorpen niet aan. Hij toont dan ook niet concreet aan dat al de dorpen die hij heeft opgesomd zich wel op de kaarten van de verwerende partij bevinden. Evenmin toont verzoeker aan dat er een meer gedetailleerde kaart bestaat van zijn district waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden noch legt hij zelf een kaart neer waar de opgesomde dorpen in het district Jalrez terug te vinden zijn. Verzoekers algemene kritiek en blote beweringen weerleggen de bevinding dan ook niet dat slechts twee van de door hem opgesomde dorpen op de kaart van het district Jalrez konden worden teruggevonden. Het betoog dat verzoeker doorleefd kon uiteenzetten hoe hij de nabijheid van verschillende dorpen heeft beleefd, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Waar uit de bestreden beslissing blijkt dat hij het dorp Diwlan niet correct kan situeren ten aanzien van zijn eigen dorp, stelt verzoeker dat er twee dorpen genaamd ‘Diwlan’ zijn alsook een dorp genaamd ‘Dewlan’. Uit de UNOCHA-referentiekaart blijkt echter dat deze drie dorpen zich alle aan de linkerkant

van verzoekers dorp richting het districtscentrum bevinden, zodat ook hier verzoekers betoog de bovenvermelde vaststelling niet in een ander daglicht stelt.

Verder merkt de Raad op dat ook de kennis van verzoeker over zijn ruimere leefomgeving in het district Jalrez niet overtuigt. Verzoekers kennis over maatschappelijke en (socio-)politieke gebeurtenissen die zich in het district Jalrez hebben afgespeeld in de jaren voor zijn vlucht uit Afghanistan is gebrekkig, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

*“Wat betreft uw herkomst uit Jalrez dient er vooreerst te worden opgemerkt dat u weinig op de hoogte bleek te zijn van de recente geschiedenis van uw regio van herkomst. Dit blijkt wanneer het CGVS bijvoorbeeld peilt naar uw kennis van personen die in het (recente) verleden actief zijn geweest in Jalrez en in Maidan Wardak. Gevraagd naar wie er in uw regio bekende mensen zijn, kon u slechts de naam van één persoon noemen, Commandant Rahjad. U gaf echter foutief aan dat deze persoon 12 of 13 jaar geleden gedood werd (CGVS, pp. 15-16). Uit onze informatie blijkt namelijk dat hij pas in 2009 om het leven is gekomen (zie document *Afghan Biographies*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Gevraagd naar wie er verder nog bekend is, gaf u de namen Musa en Raiz Sher. Echter wist u over hen enkel te vertellen dat ze voor de overheid werkten. Waarom ze dan bekend waren of wat hun functies precies waren, daar had u geen idee van. Haji Mussa Hotak was nochtans een belangrijk lid van de taliban en in de periode 2005 tot 2010 zetelde hij in het Afghaanse parlement (zie document *“Counterinsurgency: Local Militias and Statebuilding in Afghanistan”* en artikel *“A Bridge for the Taleban? Harakat, a former mujahedin party, leaps back into action”*, beide toegevoegd aan het administratieve dossier). Daar u zelf stelde in een garagewinkel in het districtscentrum te werken en naar de radio te luisteren, kan het niet overtuigen dat u slechts de namen van drie bekende personen uit uw regio kon opnoemen (CGVS, pp. 9, 11, 16).*

*Elders blijkt dan weer duidelijk het ingestudeerde karakter van uw beperkte kennis. U verklaarde correct dat Hayatullah Hayat gouverneur was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde echter foutief dat hij reeds 2 of 3 jaar aan de macht was (CGVS, p. 16). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt echter dat Hayatullah Hayat pas in 2015, het jaar van uw vertrek, gouverneur van Maidan Wardak werd. Vervolgens verklaarde u correct dat Abdul Majeed Khogianiwal de voorganger van Hayatullah Hayat was, maar meer informatie kon u over hem niet geven. Tevens zei de naam Halim Fidae u ook niet veel (CGVS, p. 17). Hij nam van 2008 tot 2012 nochtans de zeer zichtbare en belangrijke gouverneursfunctie waar (zie artikel *Afghan Biographies*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook de naam Sarwar Ahmadzai, een bekende tribale oudere uit Jalrez die in 2015 in Takana om het leven is gekomen, zei u niets (CGVS, p. 18, zie artikel *“Tribal elder, 2 women killed in separate incidents”*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Bovendien kende u Naqibullah Haidari correct als districtshoofd van Jalrez, u verklaarde echter verkeerdelijk dat hij al meer dan 5 of 6 jaar aan de macht was voor uw vertrek. De info toont namelijk aan dat Naqibullah Haidari pas na 2013 is aangetreden als districtshoofd van Jalrez. Bovendien verklaarde u verkeerdelijk dat Amin zijn voorganger was. De naam Syed Jawad Honar zei u dan weer niets (CGVS, p. 16). De info toont nochtans aan dat hij tot in 2013 de zichtbare functie van districtshoofd van Jalrez uitvoerde (zie artikel *Afghan Bios*, toegevoegd aan het administratieve dossier).*

*De naam Ghulam Mohammad Hotak, volgens de info een van de machtigste en bekendste Pashtoenen van Jalrez, zegt u tevens niets (CGVS, p. 16). Ooit was hij een belangrijk lid van de Taliban en stond hij aan het hoofd van een leger van meer dan 3000 personen (zie document *Counterinsurgency: Local Militias and Statebuilding in Afghanistan*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder kende u weliswaar Khalili Andarabi als hoofd van de provinciale politie, u kon echter niets meer over hem vertellen en u had geen idee hoelang hij reeds aan de macht was (CGVS, p. 17). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie artikel *Police Chief investigated over Taliban Spy Boss*, toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt nochtans dat hij een zeer gecontesteerd persoon was. Over de befaamde Turan Amanullah, volgens de info een bekende commandant uit Wardak, heeft u ook nog nooit gehoord (CGVS, p. 17). De info toont aan dat hij in 2005 door de overheid terug werd vrijgelaten. Er mag nochtans worden verondersteld dat de namen van deze commandanten en jihadi's de inwoners van de regio bekend in de oren klinken. Als u gevraagd wordt welke commandanten u dan wel kent, noemt u enkele lokale politiecommandanten. Over deze personen heeft u evenwel geen verdere informatie (CGVS, p. 17), wat er op wijst dat uw kennis bijzonder oppervlakkig is. Ook als u gevraagd wordt naar andere mujahedingroeperingen behalve de taliban, kende u enkel Hezb e Islami (CGVS, p. 18). Dit is merkwaardig, daar de informatie aangeeft dat partijen als Harakat, Ittihad, Hezb e Wahdat en andere wel degelijk aanhang hadden en hebben in uw provincie (zie document *Counterinsurgency: Local Militias and Statebuilding in Afghanistan*, toegevoegd aan het administratieve dossier).*

Als u gevraagd werd naar grote bouwwerken in uw regio, noemde u de bouw van enkele bruggen, een moskee en een nieuwe weg. Als u vervolgens specifiek gevraagd werd naar de bouw van een nieuw politiekantoor in Jalrez, blijkt u ook hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 15). De bouw hiervan in 2012, tegen een totale kostprijs van meer dan zeven miljoen dollar, kan een inwoner van Jalrez toch moeilijk zijn ontgaan (zie artikel "Jalrez police headquarters inaugurated", toegevoegd aan het administratieve dossier). Tevens had u er geen idee van dat er in Takana, de regio waar u stelde vandaan te komen, een steenmijn aanwezig is (CGVS, p. 15, zie artikel Mineral resources of Maidan Wardak Province, toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook verklaarde u verkeerdelijk dat er maar een kliniek is in het district (CGVS, p. 22). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er drie klinieken zijn in het district (zie lijst toegevoegd aan het administratieve dossier).

Voorts kon u geen enkel incident opnoemen dat recent plaatsvond in uw regio. U slaagde er enkel in incidenten op te noemen die zich 7 of 8 jaar geleden hebben voorgedaan, terwijl u uitdrukkelijk gevraagd werd om incidenten op te noemen uit de laatste jaren voor uw vertrek (CGVS, pp. 19-20). Als u vervolgens opnieuw gevraagd werd om recente incidenten op te noemen uit uw district, zei u enkel dat u zich deze herinnerde en dat er zich geen recentere incidenten hebben voorgedaan. Dit toont nogmaals aan dat u niet recent afkomstig bent uit Jalrez district. Als u vervolgens opnieuw gevraagd werd om te spreken over recente incidenten, haalde u een incident aan dat na uw vertrek heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 20). Dit wijst opnieuw op een sterk ingestudeerd karakter van uw verklaringen. U werd vervolgens gevraagd naar incidenten in Mamakhi en Ismahikheil die beide plaatsvonden in 2014, u had hier echter geen weet van. Gelet op de ernst van deze incidenten kan verwacht worden dat u minstens op de hoogte bent van deze gebeurtenissen (zie artikels toegevoegd aan het administratieve dossier).

(...)

Ook uw kennis van de Afghaanse kalender kan niet overtuigen. Weliswaar kan u de namen van de Afghaanse kalender opsommen, maar als u gevraagd wordt welk jaar het heden is in Afghanistan, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p. 9-10). Opnieuw geeft dit aan dat uw fragmentarische kennis weinig authentiek is."

Gelet op verzoekers dagelijkse werkzaamheden in de bazaar van het districtscentrum Jalrez gedurende 5 à 6 jaar en zijn toegang tot de radio kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij enige recente algemene kennis heeft over zijn ruimere leefomgeving. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vragen heeft gesteld omtrent de recente aanwezigheid van prominente taliban- en overheidsfiguren in zijn district en recente belangrijke economische, politieke of maatschappelijke gebeurtenissen in dit district.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker weinig op de hoogte is van de recente geschiedenis van zijn regio van herkomst, met name wat betreft prominente taliban- en overheidsfiguren of recente gebeurtenissen, en geen enkel incident kan opnoemen dat de laatste jaren voor zijn vlucht uit Afghanistan in zijn beweerde regio van herkomst plaats vond. Ten slotte betwist verzoeker niet dat zijn kennis van de Afghaanse kalender niet kan overtuigen, hetgeen weinig aannemelijk is voor een persoon die scholing heeft genoten, in een garagewinkel heeft gewerkt en naar de radio luisterde.

Verzoeker haalt aan dat hij de lokale politieambtenaren kan benoemen zoals K.A., S.D. S.P.J. en H.M. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker K.A. correct kan aanduiden als hoofd van de provinciale politie maar dat hij verder niets meer over hem kon vertellen, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat hij een zeer gecontesteerd persoon was naar wie een onderzoek werd ingesteld wegens het vervoeren van een gewonde talibanleider van de spionagedienst naar Pakistan in een politieauto (AD CGVS, stuk 17, map met 'landeninformatie', "Police chief investigated over Taliban Spy Boss"). Verder wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat verzoeker over de andere lokale politiecommandanten geen verdere informatie kan geven, hetgeen zijn kennis bijzonder oppervlakkig maakt. Dit is weinig overtuigend omdat verzoeker verklaart dat deze lokale politieambtenaren hun dienstwagens steeds naar zijn garage kwamen brengen (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 17).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij correct kan aanduiden dat het ziekenhuis in de nabijheid van het districtscentrum Jalrez ligt en dat er een dokter aan het districtshuis is. Uit de landeninformatie in het dossier blijkt dat er drie ziekenhuizen in het district Jalrez zijn. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat er enkel één ziekenhuis in het district is (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 22). Van een persoon die verklaart heel zijn leven in het district Jalrez te hebben gewoond tot zijn vlucht uit het land

van herkomst, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kennis heeft van de drie ziekenhuizen in het district.

Dat verzoeker correct kan aangeven dat de verkiezingen drie jaar geleden plaats vonden, maakt evenmin zijn recente herkomst uit het district Jalrez aannemelijk, aangezien het nationale verkiezingen betroffen.

Verzoeker slaagt er niet om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

De Raad besluit, in navolging van de verwerende partij, na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen – dat verzoekers kennis met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst op tal van punten ontoereikend is, wat aangeeft dat hij niet recent in het district Jalrez heeft gewoond.

Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente herkomst uit het dorp Deh Qalandar, Takana in het district Jalrez van de provincie Wardak, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

2.4.2.6. Bovendien, dient de Raad, na lezing van het administratief dossier, de verwerende partij bij te treden in het standpunt dat in casu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas gelet op de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Bovendien verklaarde u zelf dat u jarenlang zonder problemen auto’s van de politie en motorfietsen van de taliban heeft gerepareerd in dezelfde garage. Plots werd u vader benaderd door de taliban met de mededeling dat hij u, zijn zoon, moest overleveren aan de taliban. Waarom de taliban, die u al jaren kennen van in de garage, uw vader en niet u aanspraken, daar had u geen verklaring voor. U stelde enkel dat het een regel is dat ze eerst met uw vader zouden praten (CGVS, pp. 25-27). Daar u nooit iets deed dat tegen de taliban gericht was en u jaren zonder problemen hun motorfietsen heeft gerepareerd, is het zeer onwaarschijnlijk dat ze u plots via uw vader zouden willen rekruteren.

Vervolgens verklaarde u dat ook u benaderd werd door de taliban met de vraag om een zak in een politieauto te verstoppen. Ze zouden u deze zak de volgende dag brengen. Ook dit deel van uw verhaal mist alle logica. Het is absoluut onlogisch dat de taliban eerst uw vader en dan u zouden benaderen, elke keer zonder enig resultaat (CGVS, p. 28). Bovendien heeft u op uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding gemaakt van het feit dat u gevraagd werd om een pakket in een politieauto te plaatsen. Geconfronteerd met deze vaststelling, zegt u enkel dat ze u dat niet gevraagd hadden. Daar u zelf aangeeft dat de vraag van de taliban om de zak te plaatsen de aanleiding is geweest voor uw vertrek, kan dit absoluut niet overtuigen (CGVS, p. 29).

Voorts legde u nog enkele tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw asielrelaas. Zo stelde u eerst dat de taliban na uw vertrek enkel de garage belden om te horen of u er aanwezig, en dat er verder niets meer gebeurde (CGVS, p. 27). Even later verklaarde u dan weer dat de taliban u na uw vertrek in het dorp kwamen zoeken en dat ze 2 of 3 keer met uw oom [N.] hadden gebeld en pas daarna niets meer lieten weten (CGVS, pp. 28-29). Tevens verklaarde u dat alle jongens in het dorp dergelijke problemen hadden met de taliban, toch slaagde u er niet in om een naam of concreet incident op te noemen. U verklaarde enkel dat u dit niet wist omdat u in de garage werkte (CGVS, p. 27). Dergelijke inconsistente en tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Deze motieven, die betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier, zijn pertinent en correct.

De Raad stelt vast verzoeker deze motieven geheel onbesproken laat en deze dus niet in een ander daglicht plaats, verklaart of weerlegt. De motieven blijven aldus gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

De voorgelegde klachtenbrief wordt dus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen. Integendeel, gelet op de zeer weinig overtuigende verklaringen van verzoeker kan aan dit stuk met relatieve bewijswaarde geen doorslaggevend gewicht worden toegekend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas over de taliban geen geloof kan worden gehecht.

2.4.2.7. Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is omwille van zijn langdurige verblijf in België. Hij verwijst naar de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 inzake Afghanistan waar een risicoprofiel wordt voorzien voor “verwesterde” Afghanen. Verder citeert verzoeker uitgebreid uit internationale rapporten en krantenartikelen die betrekking hebben op “verwesterde” Afghanen, “onbewuste verwestersing” en terugkeerders.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij geen afbreuk doet aan de verplichting van verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de verwerende partij daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij het CGVS op geen enkel ogenblik een vrees voor vervolging wegens, al dan niet vermeende, “verwestersing” aangegeven. Dit element wordt door verzoeker pas voor een eerste maal opgeworpen in het thans voorliggende verzoekschrift. De Raad meent dan ook dat verzoeker in dit geval ten onrechte een schending van de samenwerkingsplicht door de verwerende partij opwerpt.

Uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 19 april 2016 alsook de meeste recente UNHCR-richtlijnen van 30 augustus 2018, waarnaar de raadvrouw van verzoeker op zitting verwijst, volgt verder dat dergelijke vrees in concreto aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case*”).

Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins. Verzoeker beperkt zich tot het zeer summiere betoog dat zijn “*identiteit gevormd is tijdens zijn verblijf in België*”, dat “*zijn maatschappijvisie hieraan, onbewust, is aangepast*”, dat zijn “*normenkader niet meer compatibel is met de Afghaanse samenleving*” en dat zijn “*culturele en maatschappelijke visie op een fundamentele wijze is veranderd*”. Veel concreter wordt verzoeker echter niet in zijn verzoekschrift. Hij verduidelijkt niet welke precieze maatschappijvisie hij heden heeft, noch zet hij concreet uiteen waarom zijn normenkader niet meer compatibel is met de Afghaanse samenleving. Verzoeker blijft steken in loutere algemeenheden. Tijdens de terechtzitting wordt door de raadvrouw verwezen naar de lange procedure in België, het gegeven dat verzoeker Frans spreekt, werk heeft en een relatie heeft met een Belgisch meisje. Verzoeker zelf stelt tijdens de terechtzitting dat hij geïntegreerd is, andere gedachten heeft over de samenleving, dat hij werkt als automecanicien en dat hij hier vrij is en vrije keuzes heeft. Bij aanvullende nota legt verzoeker foto's voor van zichzelf met zijn Belgische vriendin, zijn arbeidscontract en loonfiches.

Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Verder, in zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat twee cumulatieve voorwaarden inhoudt, oordeelt de Raad als volgt.

Verwestersing is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd.

Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Evenwel is de groep zeer divers, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestersing, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestersing deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de

verwestersing zich manifesteert (zie in deze zin ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 6.6).

Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

Verder oordeelt de Raad dat een westerse levensstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. De vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging' handelen beide over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft (zie in deze zin ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 5.7). De bescherming die op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienst' of 'politieke overtuiging' wordt geboden omvat dan ook slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (zie in deze zin HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, pt. 70-71).

Bijgevolg, besluit de Raad dat een louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Verzoeker geeft nergens blijk dat zijn voorgehouden verwesterde gedrag is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is voor hem om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Uit het algemene betoog van verzoeker en zijn raadvrouw blijkt enkel dat verzoeker zich heeft geïntegreerd in België, dat hij werk heeft en een Belgische vriendin, maar niet dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen problemen zou ondervinden bij terugkeer.

Voorts licht verzoeker niet concreet toe waarom zijn in België ontwikkelde Westerse levensstijl er in zijn geval toe zou kunnen leiden dat hem een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken heeft, minstens maakt hij niet aannemelijk dat hij deze niet kan veranderen, of dat dat niet redelijkerwijs van hem mag worden verwacht (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt. 71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71 en ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 8.6.). Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoeker in Afghanistan is geboren in 1993 en in 2015 uit Afghanistan is vertrokken toen hij 22 jaar oud was. Verzoeker heeft dus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht, is daar getrouwd en was daar werkzaam als garagist. Het grootste deel van zijn leven heeft verzoeker in Afghanistan gewoond. Verzoeker brengt geen voldoende concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat zijn verblijf sinds augustus 2015 in België van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Bovendien zijn bepaalde (her)aanpassingen aan de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk en toont verzoeker niet aan dat een persoonlijke aanpassing hieraan, fundamentele rechten zouden schenden in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet met name van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van het EU-Handvest dat stelt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd.

In casu kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend

2.5.2.3. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. Aldus kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

Verzoeker verklaart geboren te zijn in het dorp Deh Qalandar in het district Jalrez van de provincie Wardak en aldaar te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gedurende de laatste jaren voor zijn vlucht uit Afghanistan in het district Jalrez van de provincie Wardak heeft verbleven.

Gelet op dit feit, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 20 en 22).

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.7. Waar verzoeker nog oud artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, merkt de Raad op dit artikel werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018. Daarenboven maakt

verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, inclusief alle relevante landeninformatie, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, zoal hierboven werd besproken.

2.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.9. In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig heeft gehandeld in het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig is te werk gegaan of zijn appreciatie-bevoegdheid heeft overtreden, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES